

A kérő.

— „Látod apjuk nem hiába
Jártunk minden multságba!
Nem hiábaadtunk estélyt,
Játszva a nagy urat s kevélyt!”

— „Nem hiába . . . meg van ára,
Kérő kopog ma a házba.
S megy a kedves Miczi s Jolán
S a többi is egymásután!”

— „Légy már vidám! . . . Ne busulj hát . . . !
Felejtse el a multnak búját,
Meríts édes reménységet,
Szép lesz még majd ez az élet!”

— „Ah! . . . de hallga . . . ! Jönnek, jönnek
Biztatói szép jövőnknek“ . . .
És csakugyan . . . nyil' az ajtó . . .
. . . . S belép rajt' a — végrehajtó!!

Pönöge.

Felolvasó szerkesztő:
Dr. NUKI.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Pécs, J. u. 12. sz.

➔ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➔

Marczi.

— Vig költői beszély. —

Irta: Zoltán Vilmos.

Ég a szobában a gyertyavilág,
Asztal előtt ül a Marczi diák;
Toll van előtte,
S tinta, papír:
Marczi barátunk
Verseket ír.
És a hogy ott ül
Szép fiu ám,
Ugy virul arca
Mint tulipán:
Két szeme van neki teljesen ép,
Gömbölyü s akkora mint a kerék.
Balrul a bal füle, jobbról a jobb.
Két fülinél csak az orra nagyobb;
Mért is a Marczit
Elnevezék,
S jut vala néki
Méreg elég . . .
Lön neve „Názó“
S rajta maradt . . .
— No, de mi nézzük
Orra alatt
Mint magasul fel
Bajsza az égnek,
Hetyke miként a
Farka verébnék . . .
Bajsza alatt egy
Jókora lyuk,
Ebben egy ölnyi
Száru csibuk,
Melyből erősen a Marczi gyerek
Sziya a száraz akáczelevelet:
— Értse az ember
Ezt a szeszélyt!
Mért a dohányt nem? . . .
Mért a levélt? . . .
Hát mivel Idus
Elmula már rég,
És a Kalenda
Messze vagyon még,
Igy aztán a
Pénzi levél
Nem jöve még meg,
S pénze csekély . . .
Mért is a drága dohányra se' jut,
És falevéllal
Től a csibuk.

Marczi barátunk
Szi vala hát,
Szörnyü a füst, mit
Szája bocsát;
Asztal előtte,
S tinta, papír,
Mostan azonban
Marczi nem ír.
Nézi merengve az orra hegyét.

Nagyszerü bánat emészti szivét:
Méla tekintete gyászba borult,
Arca pedig nagyon elkemorult,
És ajakáról
Száll a sóhaj:
„Mit tegyek én most! ? . . .
Jaj, jajajaj! . . .
Mert ma kapám ki az értesítőmet,
Melybe egy árva szekunda betévedt,
És ezen árva szekunda miatt
Mérget eszem, megölöm magamat;
Mert idején még
Meg ha halok,
Nincs lehetőség
Hogy kikapok;
Mig ha megélek
Baj leszen ám,
S elvasal engem
Édes apám . . .
Szörnyü kilátás! . . .
Ergo tehát
Reggelizek két
Pakli gyufát!“
Szóla dühössen
S hátra kirug,
Hogy le a földre
Hull a csibuk.
Földül a gyertya, elalszik a láng,
S Marczi ijedten az éjbe kiált . . .
Majd tenyerébe
Hajtva fejét
Csukja, kinyitja, becsukja szemét,
Mignem az álom
Rája borul
S kinaitól ő
Megszabadul. —

Kívül e közben az este leszálit
Szürke homálya borítja a tájt:
Éji sötétben
Száll le a köd,
Csend van a város
Tája fölött;
És belül is csak az óra ketyeg.
S asztalon alszik a Marczi gyerek . . .

* * *

Méla pofával az éjjeli hold
Néz a vidékre mely árva kiholt,
És sugarát a szobába bocsátja,
Melyben a Marczit aludva találja,
Horkol a Názó
Asztala mellett,
Gyorsan aludt el.
Ágya se' kellett.

Hej de a lelke
 Más régiókba
 Téved az álom
 Lenge karán,
 Látja a múzsát,
 Hallja dalolni,
 S lelke megindul
 Méla dalán . . .
 És körülötte a Marcezi gyerekek
 Oh oly egészen
 Más a világ.
 Völgye előtte a nyári ligetnek,
 Benne madárdal,
 Tarka virág,
 Oh e vidéken
 Kedves az élet,
 Itten örökké
 Tiszta az ég,
 Zöld levelek közt
 Suttog a szellő,
 S illatos árral
 Telve a lég . . .
 Moh koszoruzta
 Szikla alatt,
 Ott hol a csermely
 Zúgva halad,
 Áll a mi Marczink
 S messze tekint,
 Hol neki egy szép
 Lányalak int;
 Fürge leánykák
 Játszanak ott,
 Szedve virágot
 S völgyi mohot.
 Köztük a legszebb
 Az, melyik intett
 S mostan a Marcezi felé közeleg,
 Angyali szép arcz,
 Szende tekintet
 S könnyü alakja
 Szinte lebeg.
 És hogy előtte a lányka megáll,
 Szép szeme Marcezi szívébe talál;
 Hallgat az ifju,
 Szól a leány,
 Mint zene cseng a
 Szó ajakán:
 „Bánatos ifju!
 Honnan e bú?
 Mért e tekintet
 Oly szomorú?
 Mondsza, mi űze, mi hajta ide?
 Nyitva előtted a múzsa füle;
 Tárd ki keserved,
 S bármi nagyok,
 Enyhitem; én a
 Múzsa vagyok . . .“
 „Hogy mi a búm, oh . . .“
 S Marcezi sóhajt —
 „Múzsa kisasszony,
 Halljad a bajt:
 Verseket irtam,

Mind kitünő,
 Nagyszerűségük
 Szembetünő,
 És a hitetlen
 Csalfa világ,
 Nem hiszi, hogy mind
 Ritka virág,
 Melyeket egykor
 Gyors kezeim
 Szedtek a Parnassz
 Oldalain! . . .
 Hej de utóbb is
 Nem nagy e baj,
 Más bajom is van,
 Jaj, jajajaj!
 Ez pedig az, hogy
 Értesítőmben
 Volna szekunda . . .
 . . . Szörnyü falat!
 Nem csoda hát, hogy
 Kedvem apadt;
 Mert noha nem vagyok én Izajás,
 Mégis előre jövendölöm azt,
 Hogy: ha megyek haza, lesz kikapás,
 S a haragos papa még fölakaszt.“

Szóla sötéten,
 S nagy vala búja,
 Erre imígyen
 Szólal a múzsa:
 „Értelek ifju
 Oh te szegény,
 Azt hiszed, eltűnt
 Már a remény,
 És e miatt a
 Bánat emészt,
 Félsz im' a bajtól,
 Sejted a vést . . .
 Oh de tudok még
 Egy menedéket;
 Hogy kikerüld a
 Nagy fenytéket:
 Itt e pohár és
 Benne ital,
 Ezt ki megizleli, az belehal . . .
 Idd ki tehát ezt,
 Hősi diákom,
 Nincs neked ugysem
 Mért e világon
 Élni tovább, hisz
 Senki sem ért,
 Soh' se' dicsérnek
 Verseidért . . .
 Rajta tehát most
 Hősi diák,
 Idd ki e mérget,
 Idd ki tehát!“ . . .
 S Marczinak adja
 Át a pohárt,
 S Marcezi ragadja:
 „Püff neki hát!! . . .“
 És be erősen

Csukva szemét,
Torka csövébe
Önti a lét,
S issza a mérget,
S issza, meg issza . . .
S erre . . . fölébred.

Itt van az éjféli,
És a szobába
Éjjeli holdnak
Rezg a sugára.
Ébred a Marcsi
Asztala mellől
S ugrik, az asztal
Szinte hogy eldől:
És a hogy ébred,
Most veszi észre,
Hogy kalamárist
Tart a kezébe.
S szájüregében
Tinta vagy . . .
— Köpköd a Marcsi
Szörnyű nagyon.

Hát a míg alvék
Álma ölében,
Addig a tintát
Itta ki szépen,
Azt hívé, hogy most
Issza a mérget,
Melyet a müzsa
Nyujta neki,
. . . S Marcsi haraggal
Talpra felugrik
És szalad és a gyufát keresi;
Nagy keresésre
Megléli végre,
S gyujtva a gyertyát,
Mossa a száját,
Mossa a reggig,
S prüsszög e közben,
Hej de a tinta
Benne marad,
És hetekig még
Prüsszög a Marcsi,
S köpköd az elnyelt
Tinta miatt.

Az ájtatos „Kundorilla“.

(Megtörtént)

Sz . . . községben lakott D. vendéglős, kinél egy „Kundorilla“ nevű zsidó kocsis volt szolgálatban. Egyik napon, midőn az izraeliták engesztelő ünnepe volt, a vendéglős V . . . községbe akart utazni, hogy ott az ünnepet megtartsa. Erre a napra a kocsisát szintén el akarta vinni, mert „Kundorilla“ a legajtatosabb zsidók közé tartozott. Az ünnepet megelőző nap délutánján azonban az a szerencsétlenség történt, hogy a

vendéglősnek a két tehene: egyik „Zsemle“, másik „Kávé“ nevű, a csordából megszöktek. Bizony „Kundorillának“ kellett értük menni, a miből ismét az elkezdett, hogy a vendéglős — nem győzve várni „Kundorillát“ — ezt itthon hagyta és családjával együtt elutazott. „Kundorilla“ későn este czammogott haza a két szőkevény tehénnel. Itthon aztán, hogy a teheneket rendre tanítsa, irtózatos káromkodások között derekasan megnáspángolta. Az ájtatos „Kundorilla“ — daczára a késő estének — mégis átkullogott V.-ba, hogy ott az engesztelő ünnepen részt vehessen. Másnap „Kundorilla“ a templomba ment s ott gazdájával találkozáva elmondta neki a tegnapi esti herceze hurezát, úgy ahogy megtörtént — nem hagyva ki a kacskaringós káromkodásokat sem. A gazdája szörnyű szemeket meresztett „Kundorillára“, ami mellett azonban jól tudta palástolni a belőle kitörni készülő nevetést.

— Tyüh! Te Kundorilla, micsede nagy bajt okhuztál te magadnak! Rügton be mégysz a templibe s ott baesánatot fogsz kérni a megsértett felektül.

„Kundorilla“ nagy ájtatosan nyakába teszi a schalt, nagyot fohász kodik s hatalmas hangon, hogy az egész imaház közönsége ijedve kapja arra felé a fejét, elkezd imádkozni.

— Al chét sechotomi lefomechó verzeiejchma Zsömle ün Kávé, dosz ach hab gesogt azt az Istenfáját! Den ach müsz zespringen fa lüd ün gezeres dü anezega Gatt!

Apa és fia.

Apa (ki imént verte meg a fiát): Látod fiam nem is képeled, mennyire fáj, hogy téged megvertelek.

Fia: Úgy? fáj? Akkor verj meg édes apám még egyszer.

Ki ordít?

(Két tándler veszekszik az árverésen.) 1-ső tándler :
Hollgosszon már edjszer, s ne orditoljon mindig!
2-ik tándler : Ki orditol? Én orditolok? Maga orditol!..
Ő orditol, s aztat orditolja, hogy én orditolok!

Morzsák.

A hír a tettek mikroszkopja.

*

Az ifju szív babérkoszoruról álmodik, mert nem sejtí,
hogy minden levél mögött egy köny rejlik.

*

A híres név hasonlít ahhoz a ruhához, melyet a papára
szabtak — a fiunak már igen bő.

*

A régi filozófusok semmi újat nem tudtak, az újak meg
semmi régít nem tudnak.

*

A fejnek a gyenge oldalát szívnek nevezük.

*

Mennél inkább megfélekedzünk magunkról, annál inkább
emlegetnek mások bennünket.

*

?

Bár régi mondás s erényes is:
„Ne tudja bal, mit jobb teszen” —
Mégis szemünk várákózón
Ott csügg ma a nő egy leten.
Szeretnők tudni, hallani:
Atérzé vajh' a zord időt,
S áldó kezével járt-e ott
Az inség és nyomor között?

Czéljához híven állott-e
A hivatás magaslatán,
S a mit adott, nem megszokott
Alamizsna volt csak talán?
A mostani nehéz napok
Próbáltatásit látta-e,
Gyült-e szemében érte köny,
Osztott-e áldást két keze?

A rendkívüli idő nagy,
Magasztos tetteire intenek,
Aldozni, tenni tudnak is
Azok a gyengéd, kis kezek.
Nos halljuk hát a vallomást,
Mondjátok bátran el nekünk;
Czéljának méltón megfelelt
A mi tisztelt nőcgyeletünk?

Hadd tudjuk meg! s ez nem éppen
Leselkedő kíváncsiság,
De hát a férfi szíve is
Atérzi mások nyomorát,
S mert nem olvasott hírt arról
Dicsérőn, hogy mit tettetek,
Csodálkozik azon, hogy most
Oly szóttlanokká lettetek!

Máskor ki egy forintot ád,
Vagy két méternyi barchetet,
Nevével ujságba vágják
Szerezni szép dicséretet.
De most! . . . nem! ne bántson kétség,
A békességért ellíszem,
Hogy most ti is követtetek:
„Ne tudja bal mit jobb teszen!”

Quiproquo.

A materialista abban hisz, amit lát; a spiritista azt látja,
amiben hisz.

*

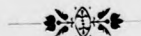
Épen azt, a mi magától is érthető, kell az embereknek
megmagyaráznunk.

*

Nincs veszélyesebb, mint jellem nélküli szellem.

*

Szellemes társalgás az üres fejüre nézve az, ami a tükör
egy rút nőre nézve.

Előfizetési fölshivás!

— — — — —
Az

„Udvari Bolond”

czimü satyri-humoristikus élelrapra, mely f. év ápril hó 5-től meginditatik magyar és német nyelven és minden hét vasárnapján meg fog jeleni nyolczadrétben (16 oldal) melynek egyik részét az élelrapot a másik részét pedig mellékletkép szinműveim fogja képezni, a melyek részére befejezésül czimlap is fog kiszolgáltatni, ára a magyar példányra egy évre 4 f negyedévre 1 f ugy szinte a német példányára is. Ki teheti és mind a két nyelv birtokában van jolteszi ha nindakettőre előfizet, mert a magyar és német lap ugy szolván külön tartalmat képez. Hogy a példányok számára magam tájékozhasam, kérem az előfizetési árt f év mártius hó 15-eig utalvány mellett bérmentve az „udvari bolond” czimü lap szerkesztőségének pécsre küldeni.

*Persze sokan azt fogják mondani, hol a mutatványlap; de az **udvari bolond** nem oly bolond mint a valodi bolondok, akik mutatványlapokat adnak ki a piszkos olvasók számára; de még azért sem adok ki mutatványlapot, mert nagy füles aki azt hiszi, ha az első szám jó mindjó lesz, Ez ép oly feltervés, ha mint vendéglős az első napon felséges ebédet adok, ¹/₄ vagy egész évet erre magamnak előrefizetek 's aztán Krumplival etetem abonenseimet; tessék fizetni, fogadom meg fognak elégedni. Tulságos sokat nem kaptok, mert akkor a felét sem olvasátok, hanem amit kaptok az arany lesz minden sora 's jó lakhatok nevetéssel. Ha tehát az olvasás után az aranyt kifőzitek, többet kaptok amint adtatok, 's ha minden vasárnap jo laktok nevetéssel, megtakarítjátok az ebédet, miáttal legjobban járnak a család apák, ha családjuknek vasárnaponkint ezt adják olvasni, ők még elmehetnek a vendéglőbe — csupa profit!*

Munkatársam lesz minden bolond és félbolond, deezek közül is a qualifikált bolondok elsőbbséggel fognak birni mint mindenhol a mai világon. Ők fogják adni az anyagot ezen lapra nézve, mert ők azon hiszemben vannak hogy országokat is képesek kormányozni. Mi czélját e lapnak illeti, merő élczet teremteni, tehát pénzre szert tenni. Nem lépek tehát felország boldogító eszmékkal „mint némely lap azt hirdeti, in finale még is csak a pénz után vágy, hanem egyszerűen mondom” pénz kell, mert gyermek és bolond mondja az igazat.

*Ai. cz. pécsi közönség, ha bolondnak nem kívánja magát decláráltatni, szépen nálam vagy a Majláth-téri nyomdában (Irgalmasok bazárja) magát szinte bejelenteni, mert szégyen volna ha a pécsi az ésszel kik az udvari bolondal nem tartana; nyuljátok a tárczába és fizessetek ezt kívánja jóakaró barátotok (**udvari bolond** mindenki-vel per te.)*

Hmtmann̄ Károly.

(A »Pécs« 1891. évi 5-ik számából.)

Tudatom a n. é. közönséggel, hogy vendéglőmben *abonensek házhoz hordatva is az ételt* elfogadtatnak. (Szegény házhoz hordott abonensek!)

Sajátságos indokolás.

Pinczér: Tanácsos ur, miért van oly ritkán szerencsénk? Nagyságod az előtt gyakrabban látogatta helyiségünket!

Tanácsos: Hja, mióta nyugdíjazva vagyok, roppant el vagyok foglalva!

Orvosi szempontból.

Koldus (egy vendéglőben): Uraim, nézzenek meg engem, egy szerencsétlen embert, aki négy hete keveset, úgy szólván semmit sem evett.

Orvos: Semmit — az már valami, de keveset — az semmi.

A póstán.

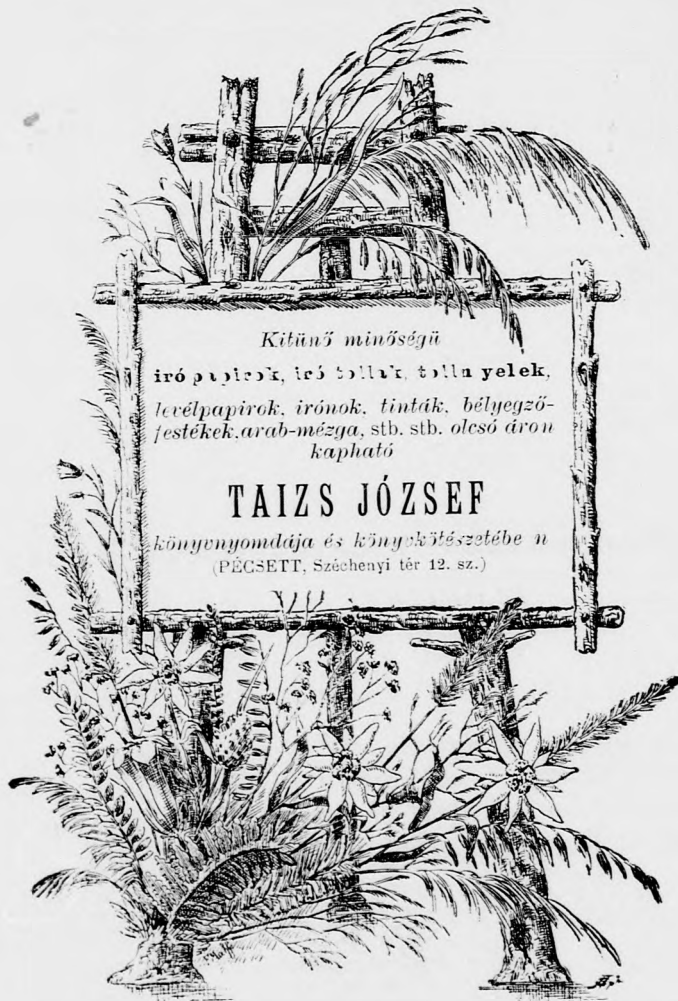
Paraszt: Kérek egy levelezőlaput.

Póstahivatalnok: Milyet akar? 2 vagy 5 krajczárosat?

Paraszt: Öt krajczárosat! Csak nem gondol az az úr, hogy sajnálom azt az eppár kódis krajczárt, ha a komámát akarom összeszidni.

Koczavadász monologja.

— Terremtette!... Most az egyszer eltaláltam volna a nyulat s most mond a puskám — *csütörtököt*.

Boldog új esztendőt!

Hogy pedig ez a jókívánság beteljesedjék: ide jőjj hozzám! Itt megtalálod azt, amire neked — jó közönség — szükséged lesz a most meginduló esztendőben ahhoz, hogy boldog légy.

Kell **vízvezeték**? No tudod — nyájas olcasó — a vízzel mi nem szicesen bibelődünk; az vízenyőssé tenné a Jankót. De van **viccvezetékünk**, amely pompásan szuperál s a mi fő: nem olyan méregdrága, mint a Schwarzé vagy a Zelleriné.

Kell **színház**? Hát uggan hol találhatnád azt föl inkább, mint nálunk, mikor én fölcomultatom az én derék komédiásaimat, akik az Inspéczie igazgató úr direktoriuma alatt oly pontosan játszik szerepeiket, mint a drótrángatás.

Kell **kövezet**? — Fejtem, töröm a követ. Kell **köztisztaság**? — Söpröm az Augias-istálót. Kell **rend**? — Buczkóm vigyáz reá, legközelebb már az új mundérban.

Nos hát mi kell még? Neked — jó publikum — ennél már nem több, **de nekem kell** —

☞ sok előfizető. ☞

Azért hát küldd be azt a nyavajjás másfél forintot erre a fertály esztendőre: úgy se tehetnéd jobb spórkaszába, mintha a Jankótól vicczkövegyt veszesz előfizetési nyugtatóvány alakjában.

A „Veréb Jankó“ közkedveltségü élczlap

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

egész évre	6 frt
félévre	3 frt
negyedévre	1 frt 50 kr.

Minden vasárnap gazdag mulattató tartalommal, a helyi és vidéki eseményeket satyrizáló pompás állandó alakok mondókáival fűszerezve jelenik meg a „Veréb Jankó“, mely — közelismerés szerint — a vidéki élczlapok között, úgy elmés tartalmánál, mint ügyes szerkesztésénél fogva, az elsők között foglal helyet.

